

1ste zondag van de vasten

Mt. 4, 1-11

De eerste zondag van de veertigdagentijd klinkt altijd het Evangelie van de veertig dagen die Jezus doorbracht in de woestijn; een periode waarin Jezus bekoringen kende. Maar voor bekoringen hoeft ge niet de woestijn in te gaan.

Een wereldberoemd golfspeler sprak ooit een soort publieke biecht over zijn losbandig leventje: door zijn geld en roem dacht hij dat te kunnen. Een man die bezweek, niet voor verleidingen in de woestijn, maar voor de verleidingen rond en naast de golfbaan.

De duivel, die probeert om Jezus te verleiden, hoeven we ons niet voor te stellen als een zwart gekleed personage met een staart en een paar hoorns. “Duivel” komt van het Griekse woord “diabolos”: een woord waarin tweedracht verweven is. En tweedracht wordt geboren in ons hart. Verleidingen zijn die zaken die een heel aantrekkelijke kant hebben, maar waarvan we met een gezond geweten ook goed weten dat ze niet brengen wat ze beloven.

Jezus komt op drie momenten in verleiding. Hij heeft honger en de duivel wijst Hem heel attent op zijn macht om een steen in brood te laten veranderen. Met andere woorden: onmiddellijke bevrediging van uw eigen behoefte zal u geluk brengen. En menselijke behoeften zijn eindeloos. Als het niet meer om brood gaat, dan gaat het om steeds meer of luxere spullen, of zelfs om maar een hebbedingetje; de verleiding om meer te zijn door meer te hebben.

De tweede verleiding gaat om meer dan onszelf: die gaat over macht over andere mensen. De duivel toonde Jezus alle koninkrijken der aarde. Heerser zijn, een eigen koninkrijkje hebben, waarin ge de baas zijt en niemand anders. Dus niet meer zeggen: Uw wil geschiede, maar mijn wil geschiede. Of het nu gaat om macht over een land of een bedrijf, of in de Kerk of het eigen gezin: de kans om die macht te misbruiken voor eigen doeleinden doet zich overal voor. Het is de kunst om in het eigen hart goed in de gaten te houden dat onze drijfveer niet is om zelf te heersen, maar om dienstbaar te zijn aan anderen. Een mooi voorbeeld daarvan werd uitgesproken in een interview dat de hoogste baas van een grote multinational gaf. De interviewer zei: “Er werken 60.000 mensen voor uw bedrijf. U bent dus een man met grote macht.” Zijn antwoord was: “Nee, geen macht maar wel grote verantwoordelijkheid.” Hij wist dat het doel van zijn positie niet was om macht voor zichzelf uit te oefenen, maar om anderen te dienen. Ook dat is een keuze die we in ons eigen hart en verstand maken, iedere dag, bij elke situatie opnieuw: of we over anderen willen heersen of hen willen dienen.

De derde verleiding is de ultieme: van de tempel afspringen en God dwingen dat Hij Jezus zal redden. Daarbij kwamen mijn gedachten bij de discussie dat we als mensen zelf zouden moeten kunnen beslissen wanneer het tijd is om dit leven te

verlaten, gewoon omdat we zelf beslissen dat het leven klaar is: is dat niet van de tempel afspringen en God dwingen ons op te vangen? Uiteraard kan een leven in onze beleving voltooid zijn, maar voor een gelovige is het aan God om er een punt achter te zetten en aan niemand anders. Zelf voor God spelen: een levensgrote bekoring van onze tijd.

De verleidingen van Jezus toen: het zijn net zo goed onze verleidingen nu. Als Jezus de woestijn ingaat, dan is Hij “vervuld van de Heilige Geest”. Daardoor blijft Hij staande in de beproevingen. De weg naar Pasen ligt voor ons: tijd om zijn Geest te vragen ook ons te vervullen, opdat we zo sterk in onze vergankelijke wereld met al zijn verleidingen staan, dat ons hart toch gericht blijft op het eeuwige. Amen.

Johan Goris, pastoor